

Térey János

PERÚJRAFELVÉTEL

Újjáavat és érvénytelenít;
nem futhat el alig csitult sebekkel:
ha most idézi vissza azt a reggelt,
úgyis veszít megint, úgyis veszít.

Mint átértékelődő dolgaink
kezünk között a költözéseinkkor:
tüntet meggyűrt, nyúzott arcán a fintor,
most végre túljutott aggályain,

lesz ereje, hogy újra lefokozzon,
hogy megfontoltan osszon és szorozzon. –
Lesz még másképp. Hiszen csak incseleg.

De hogyha megfogyatkozom ma végleg?
Ő, angyalarc, közöttünk nincsenek
tisztá, egyértelmű leképezések.

A CSARNOK

De tárgyasítani undorunkat
itt sehogyan sem sikerül.
Személytelen, szikkadt csendjével untat
a csarnok, és arcodra ül

nevén alig nevezhető szándékos,
hogy jelenléted megtagadd,
kettéhasíts egy fonnyadt kartotékot,
mely ittlédnek foglalát.

Testetlen undor. Választhatsz egy arcot,
hogy iszonyod beléhelyezd –
hiába vádolsz meg, hiába marsz most,
undorod is esetleges.